

KAMIL STŘIHAVKA

TEXT: PETR KORÁL



Přestal jsem plánovat

Zpěvák Kamil Střihavka se na tuzemské hudební scéně naprosto nepřehlédnutelným způsobem pohybuje už čtyřicet let, což na podzim připomene speciálním turné. Má rozhodně co rekapitulovat, ale sám sobě i fanouškům slibuje, že ještě nevyřkl poslední slovo, ani pokud jde o vlastní novou tvorbu.

V současnosti tě spousta lidí možná ještě víc než jako zpěváka registruje coby moderátora televizního pořadu *Ikony Kamila Střihavky*. Nepřijde ti to paradoxní?

Nevím, jestli paradoxní. Každopádně si nemyslím, že jsem nějaký moderátor, spíš bych volil výraz průvodce. *Ikony* vlastně tvoříme pouze ve dvou lidech, což jsme já a můj kamarád Miloslav „Mumli“ Levěk. On je režisérem a má na starosti veškerou filmařskou práci, já píšu scénáře a jsem tím průvodcem. Oba jsme obrovští fanoušci muziky a nerozlišujeme žánry, prostě máme rádi hudbu jako takovou. A ty osobnosti, které si do pořadu zveme, pro nás jsou ikonami, protože nás motivují nebo inspirují. Myslím, že diváci tohoto cyklu už pochopili, že jsou to ikony jaksí obecně, které se svou tvorbou nesmazatelně zapsaly do historie české hudební scény. Nejenom že mají za sebou dlouhé kariéry, ale jdou stále dál a tu inspiraci a motivaci pořád předávají.

Co pro tebe při natáčení bývá obvykle nejobtížnější a co naopak nejpříjemnější či nejzábavnější?

Nejzábavnější je určitě ta závěrečná jam session, když si s tím hostem a s jeho kapelou zahraju nebo zazpívám. Nejzábavnější je příprava, protože musím naslouchat mraky muziky, abych byl tak nějak v obraze, když se mluvím o konkrétním období, o konkrétní ikonické desce a podobně. Abych toho člověka předem trochu nasál i v případě, že ho neznám



BSP, archiv Kamila Střihavky

osobně. I když většinou to jsou kamarádi, které znám třicet a víc let. Strávím tím spoustu hodin a dělám si rešerše. Hrozně příjemné bývá nejen samotné natáčení, ale těší mě i reakce a komentáře po odvysílání jednotlivých dílů, protože většina z nich vyznívá ve smyslu, že je to takové pohlazení po duši. Ukazuje se, že čím větší osobnosti a čím slavnější naši hosté jsou, tím víc jsou skromní a pokorní.

Pojdme se letem světem zastavit u několika milníků tvé kariéry. Poprvé ses opravdu výrazně zviditelnil v tepláckém heavymetalovém Motorbandu – jak na to s odstupem času vzpomínáš?

No, já jsem začínal jako bluesman, bluesová muzika mi učarovala. Abych mohl to blues hrát, naučil jsem se hrát na kytaru. Sám jsem si prostě našel ty akordy a naučil jsem se taky na foukací harmoniku. Pak se ke mně dostalo první album Led Zeppelin a uhranul mě Robert Plant, který to měl asi podobně, taky rád zpíval dvanáctky a vyrůstal na nich. Naskočil jsem do první rockové kapely a ve chvíli, kdy zaduněla rytmika a spustily elektrické kytary, věděl jsem, že už nikdy nechci dělat nic jiného.

Když pak přišla nabídka od Motorbandu, vlastně jsme pořád cvičili, každý den byla zkouška! Na rozdíl od našich kamarádů, kteří v hospodě po čtvrtém pivu

vyprodávali Wembley, jsme se té úrovně, které dosahovaly západní kapely, snažili docílit tvrdou prací. Proto jsme možná pro někoho v těch 80. letech, když tady vznikala heavymetalová scéna, působili jako zjevení, ale fakt nám to šlapalo. Bylo to super, skvělých pět let.

Díky Motorbandu tě všichni poznali jako zpěváka výrazově šplhajícího do přímo závratných výšek a publikum a možná i někteří tví muzikantští kolegové to pak od tebe neustále očekávali. Nebylo to poněkud svazující? Nepřišlo ti někdy líto, že ses možná i tak trochu proti své vůli dostal do téhle pomyslné škatulky?

Naskočil jsem do první rockové kapely a věděl jsem, že už nikdy nechci dělat nic jiného.

V té době jsem takhle nepřemýšlel. Navíc jsem využíval i jiných poloh, třeba v projektu *No Guitars!*, který jsme dělali s kamarádem Zdeňkem Mazačem a vydali s ním dvě desky. Ale máš pravdu, zpětně po těch x letech se to jeví jako škatulka – na druhou stranu mně



V čele Motorbandu, archiv Kamila Střihavky

pořád rozšiřuje, takže plnohodnotně navázat nějakou další deskou prostě nejde. Dodnes si nicméně rádi zahrajeme u příležitosti různých kulatých narozenin a výročí. Ostatně já budu letos na podzim slavit čtyřicet let na scéně a na ty koncerty jsem si pozval pár hostů, ale jenom jeden host tam bude pokaždé, a to BSP. A chci s nimi místo dvou nebo tří věcí připravit třeba třicetiminutový blok.

Dalším zásahem do černého bylo tvoje působení v rockové opeře *Jesus Christ Superstar*. Jaké to bylo, se k tomu představení nedávno po třiceti letech vrátit?

Nostalgické, emotivní. Jesus byl prostě fenomén své doby. Tam se potkala spousta věcí. Dole v orchestřišti hrála první rocková liga a nahoře na pódiu byli také interpreti rockové hudby v tom správném věku. Nicméně že se z toho stane takový fenomén, to samozřejmě nikdo z nás nečekal. Mně to určitě otevřelo dveře k řekněme mainstreamovému publiku, protože do té doby mě znali jenom fanoušci rocku – a ta popularita strašně vylítla. Profesně to pro mě bylo pět asi nejkrásnějších let mého života. Byla to úžasná doba a jsem rád, že jsem ji zažil. Vždycky jsem v duchu záviděl starším kamarádům, kteří zažili šedesátá léta, kdy to v něčem bylo podobné, myslím ten závan svobody.

Kromě vlastní sólové kariéry jsi jeden čas zpíval také v Supergroup CZ, což byla čistě koncertní kapela složená ze samých tuzemských rockových hvězd, sestavená na základě ankety posluchačů Radia Beat a čtenářů časopisu Rock&Pop. Jak ses tam cítil?

To byla další kapitola, kdy jsem se těšil na každý koncert, protože jsme jezdili všichni společně dodávkou a celou cestu vždy prokecali – bylo nám jedno, kam jedeme, jak je to daleko. Zase jsme si hrozně sedli lidsky, a stát s těmito kumštýři na jednom pódiu pro mě bylo taky požehnáním.

Když se řešilo, co vlastně budeme hrát, ostatní pověřili dramaturgií těch vystoupení mě a já se snažil, aby vybrané věci nějak korespondovaly s jednotlivými členy. Buď byly přímo od kapely,

ve které daný muzikant působil, nebo to byly jeho osobní hity a podobně. Mělo to ohlas a hrozně nás to bavilo, takže chvíli jsme i mluvili o tom, že bychom mohli zkusit něco autorského. Jenže znovu jsme narazili na to, že v případě podobných osobností prostě každá směřuje trochu někam jinam.

À propos sólová dráha, už léta spojená s doprovodnou kapelou The Leaders! – jak to s ní momentálně vypadá?

Když jsem šel na sólovou dráhu, nechtěl jsem, aby se mnou hrál bezejmenný band. Protože jsem vydal album *Woo-Doo!*, doprovodnou kapelu jsem nazval Woo-Doo Band. A když jsem natočil druhou desku *365*, název nové skupiny vznikl tak, že jsem si jednou ve sprše uvědomil, že v ní jsou samí excelentní muzikanti a že všichni by mohli být lídři ve svých vlastních projektech – proto The Leaders! V současné sestavě hrajeme už několik let a zase si úžasně rozumíme jak na pódiu, tak v soukromí, takže si to opět strašně moc užívám a těším se na každé vystoupení. Mám tam o generaci mladší muzikanty, přesto se v jejich společnosti cítím být jedním z nich.

Do RockOpery si regulérně chodím dobíjet baterky. Jsem unešenej z entuziasmu lidí, co v ní působí.

Ono prozatím stále poslední řadové album *365* ti vyšlo už v roce 2008, tedy před osmnácti lety. Pracuješ na něčem novém?

To je věc, která mě strašně trápí, protože na novou autorskou desku jsem vlastně sám. V tom mi kapela moc nepomáhá. Kolem padesátky jsem zjistil, že v mém vnímání je ta nejdražší komodita na světě čas. A já si prostě rád

užívám života, a dokud mám ještě energii, sílu a invenci, chci si vyzkoušet věci, které mě vždycky lákaly. Takže jsem si k padesátinám nadělal činoherní divadelní představení, které jsem nazval *Tolik hlav*. Sám jsem ho napsal, sám režíroval, navrhl jsem si kulisy a kostýmy a vlastně jsem to i celé vyprodukoval. Tenhle projekt mi sebral asi sedm let života, do toho jsem pořád hrál a koncertoval, tudíž moc té síly, energie a invence na skládání písní už nezbylo. A vždycky ve chvíli, kdy jsem se znovu nadechl, do toho zasáhla vyšší moc – hlavně zdraví, se kterým jsem hodně bojoval, se vším zamával i covid.

Poslední roky mě hodně zaměstnávají *lkony*, k tomu vlastní koncerty nebo hraní v jediném divadle pro rockery, což je RockOpera Praha, kde kroutím už čtrnáctou sezonu. S muzikály jsem kdysi

V šuplíku mám už dlouho nějaké skladby připravené. Na turné chci jednu nebo dvě představit.

skončil ze dne na den ve chvíli, kdy jsem splatil hypotéku, ale po čase jsem zjistil, že mi to divadlo vážně chybí. Všechno před těmi čtrnácti lety do sebe zaklaplo. Začalo se mi tenkrát znovu stýskat po tvrdší rockové muzice, už jsem měl skoro pohromadě kapelu, vlastně takovej boční projekt vedle The Leaders!, a doma vymýšlel první riffy. Jenže do toho přišlo pozvání do RockOpery a já zjistil, že přesně to, po čem prahnu, se mi nabízí tady! Přitahuje mě ta energie metalové muziky, protože my tu fakt

hrajeme současněj moderní metal a hardcore. A do RockOpery, která je tímhle – ale nejen tímhle – naprosto výjimečná, si regulérně chodím dobíjet baterky a jsem unešenej z entuziasmu lidí, co v ní působí. Ale zpět k tvé otázce: v šuplíku už dlouho nějaké skladby připravené mám a na tom podzimním výročním turné bych rád představil aspoň jednu nebo dvě z nich. Dávám si to jako závazek.

Sám jsi zmiňoval, že jsi začínal jako bluesový zpěvák a muzikant. Člověka tak občas napadne, jestli se někdy takříkajíc nevrátíš ke kořenům. Zvažoval jsi to někdy?

Jenom zvažoval. Přestal jsem plánovat. Zjistil jsem, že všechno, včetně nějakých nepřízní osudu nebo jak to nazvat, se v mém životě nejspíš děje tak, jak má, a já už tomu nechávám volný průběh. Takže třeba. Třeba to tady někde visí ve vzduchu. ●



BSP, archiv Kamila Střihavky

to tenkrát všechno přišlo naprosto přirozené a na budoucnost a na stará kolena v takovou chvíli pochopitelně nikdo nemyslí.

Po Motorbandu přišlo trio Balage – Střihavka – Pavlíček, tedy BSP, a s ním tvůj definitivní postup do nejvyšších pater posluchačské popularity i kritické přízně. BSP však natočili pouze dvě studiové desky. Myslíš, že to bylo takříkajíc maximum možného?

Já si myslím, že co jsme chtěli říct, to jsme řekli. Po dvou velice úspěšných deskách a neméně úspěšných turné, kdy jsme jako jedni z prvních u nás hráli

v zimních halách a podobných velkých prostorách, jsme došli k závěru, že jsme ze sebe vzájemně vyždímali vše, co jsme vyždímat mohli, a naše hudební názory se začínají rozcházet. Dali jsme si tedy pauzu. Tahle první pauza trvala asi sedm let, ale pak se nám po těch skladbách a společném hraní zase zastesklo, protože lidská chemie mezi námi přetrvávala, zůstali jsme přátelé. Zahráli jsme tedy pár koncertů a tak to vlastně pokračovalo dál – vždycky po nějakém období někdo z nás tří řekl: „Hele, pojďme si zahrát, mně se stejská.“ Ale samozřejmě jsme věděli, že už jsme každý na jiném hudebním břehu a že řeka mezi těmi břehy se



RockOpera Praha, foto: Martina Jurasová